

správný, protože odvolací řízení bylo již ukončeno nejpozději vydáním rozsudku ze dne 13. ledna 1933. Rekurs žalovaného proti tomuto usnesení jest posuzovati podle §§ 419 a 515 c. ř. s., nikoliv podle § 519 c. ř. s. Protože podle stavu souzené věci neměl žalovaný již příležitosti, by po vydání usnesení soudu odvolacího ze dne 13. března 1933 přivedl stížnost proti němu k platnosti opravným prostředkem proti nejbližšímu rozhodnutí, jež by bylo lze bráti v odpor, nelze mu odepříti oprávnění, by podal proti němu rekurs samostatně (viz repertorium č. 215 úř. sb. čís. 1471 dřívějšího nejv. soudu ve Vídni, čís. 10727 sb. n. s.). Bylo proto rekurs žalovaného proti odmítacímu usnesení vyhověti a usnísti se, jak se stalo.

Čís. 12796.

K zachování vyrovnání (§ 57 vyr. řádu z roku 1914 v doslovu čl. III. zák. čís. 99/1923) nestačí, že dlužník zaplatil kvoty jedné (zažalované) pohledávky, nezaplatil-li kvoty ohledně druhé (třebas nezažalované) pohledávky, byť i tato pohledávka byla samostatné povahy a nesouvisela s první ani právně ani skutkově.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, Rv I 160/32.)

Ve vyrovnacím řízení o jmění žalovaného přihlásil dlužník k vyrovnání pohledávku žalobkyně 5.919 Kč a 109 Kč, nikoliv však její pohledávku 520 Kč 20 h. Žalovaný dodržel přesně vyrovnací splátky na pohledávku 5.919 Kč, nedodržel však splátky na pohledávku 520 Kč 20 h. Vzhledem k tomu domáhala se žalobkyně na něm zaplacení celé pohledávky 5.919 Kč, po odečtení splátek. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Jest nesporno, že žalobkyně nepojala do žalobní žádosti pohledávku 109 Kč a 520 Kč 20 h. Tyto pohledávky mají samostatnou cestu, poněvadž nejsou se žálovanou pohledávkou v právní a skutkové souvislosti. Vyrovnací kvota z nich může proto býti vypočítána jen o sobě. V souzeném případě jest rozhodná pro výpočet výše vyrovnací kvoty jen částka žálované pohledávky z původních komisních dodávek a tato činí při 40% . . . 2.324 Kč 36 h a jednotlivá splátka tudíž . . . 387 Kč 39 h. Tyto splátky, ba i více, byly do konce jednání přesně zapraveny, pročez žalovaný nezůstal se žádnou splátkou v prodlení. Zda dodržel přesně splátky i z fakturové částky 520 Kč 20 h, nemá v tomto sporu významu a prvý soudce nemusil se vůbec zabývati touto otázkou. Žalobkyni jest vyhraženo, by pohledávku 520 Kč 20 h celou požadovala sporem, míní-li, že žalovaný zde nedostál povinností, uloženým mu potvrzeným vyrovnáním. V žádném případě však neoživla tímto obmeškáním žálovaná pohledávka v celém rozsahu.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Podle § 57 vyr. řádu z 10. prosince 1914 č. 337 ř. z. doplněného čl. III. zák. ze dne 26. dubna 1923 čís. 99 sb. z. a n. zrušuje se sleva

ve vyrovnání poskytnutá pro všechny věřitele, nesplní-li dlužník potvrzené vyrovnání včas a plně. Výjimkou není pokládati splnění vyrovnání za opožděné a neúplné, přihodilo-li se dlužníku při plnění omluvitelné nedopatření (plen. rozh. 7760 sb. n. s.). Nastávají však účinky nesplnění vyrovnání i tenkrát, nezapravit-li dlužník splátku na dluh, jenž nebyl k vyrovnání přihlášen (nález 7945 sb. n. s.). Přihlásil-li věřitel k vyrovnání jen část pohledávky, nastávají účinky vyrovnání i ohledně zbytku. Nabyt-li vyrovnací dlužník za sporu o zaplacení celé pohledávky vědomost o tom, že věřitel omylem nepřihlásil celou pohledávku, byl povinen ihned zapravit splatné již kvoty na nepřihlášenou část pohledávky. Neučinil-li tak, obživla celá původní pohledávka (nález 9675 sb. n. s.). Tak tomu jest i v souzeném případě. Věřitelka, nynější žalobkyně, nepřihlásila k vyrovnacímu řízení o jmění žalovaného vůbec žádné pohledávky, dlužník však přihlásil jen dluh 5.919 Kč, týkající se jednak zboží daného mu původně do komise, jež však později převzal na pevný účet, jednak dluh 109 Kč za koupené zboží podle faktury ze dne 8. prosince 1929. Omylem nepřihlásil však fakturní dluh 520 Kč 20 h ze dne 14. října 1929, takže tento nebyl do pasiv pojat. Tyto fakturní pohledávky jsou samostatné povahy, jak uznal odvolací soud a přiznává i dovolatelka. Pohledávky 520 Kč 20 h a 109 Kč nejsou vůbec žalobou v tomto sporu uplatňovány a nebyla žaloba na ně rozšířena. Důsledkem této okolnosti má odvolací soud za to, že jest v tomto sporu nerozhodné, zda žalovaný dodržel přesně vyrovnací splátky z částky 520 Kč 20 h a že prvý soudce se nemusil s otázkou tou zabývat, nýbrž že stačí, že včas a plně vyrovnal splátky co do pohledávky touto žalobou dobývané. Tomuto názoru napadeného rozsudku nelze však přisvědčiti. Podle § 57 vyr. ř. zrušuje se sleva vyrovnáním docílená a obživne původní pohledávka, nezaplatí-li dlužník plně a včas vyrovnací kvotu ohledně i jen jediné pohledávky kteréhokoliv věřitele, a obživnou všechny pohledávky všech věřitelů, neboť tím nastane zmatečnost celého vyrovnání. Bezúčinnost nastane ovšem jen ohledně pohledávek, jež jsou věřitelem v původní výši dobývány. Nestačí tedy k zachování vyrovnání, by dlužník zaplatil jen kvoty jedné pohledávky, kdyby kvoty ohledně pohledávky druhé nezaplatil, byť i tato druhá pohledávka byla samostatné povahy a nesouvisela s první ani právně ani skutkově. Žalovaný zvěděl, jak zjevně z protokolu o líčení ze dne 4. prosince 1930, o tom, že neuplatnil na nepřihlášenou pohledávku žalobkyně 520 Kč 20 h ani jedné kvoty. Bylo tedy jeho povinností, by ihned neprodleně splatné kvoty žalobkyni vyrovnal. To však žalovaný neučinil, nýbrž vyrovnal je až za 72 dnů, teprve dne 14. února 1931, jak sám v tomto sporu doznal. Jakmile žalovaný nabyt za sporu vědomost o tom, že omylem nepřihlásil k vyrovnání pohledávku 520 Kč 20 h, musil si od té chvíle uvědomiti, že má i co do této nepřihlášené pohledávky povinnost platiti kvotu, podstoupenou vyrovnáním. Od té doby nebyl již bezelstným (§ 326 a 338 obč. zák.) a nemůže se od té chvíle na svou bezelstnost a nezaviněnost odvolávat, zejména se nemůže vyvíňovati poukazem k tomu, že zástupci spolku věřitelů přihlášku tohoto dluhu někam založili. Poněvadž je nesporno, že podle vyrovnání měl

zaplatiti 40% pohledávky v šesti lhůtách tříměsíčních, měl ihned vyrovnati dne 4. prosince 1930 tři kvoty 40%. Zaplatil čtyři kvoty, avšak teprve 14. února 1931. Toto zaplacení splatných kvot stalo se tedy opožděně, a nikoli včas a proto obživla nejen pohledávka 520 Kč 20 h v původní výši, nýbrž i pohledávka zažalovaná, ovšem po srážce splátek na ni již učiněných.

Čís. 12797.

Při výběru znalců není soud vázán návrhy stran.

Informování znalce před výslechem jen jednou stranou není přípustné.

Není zaviněním právního zástupce, zavazujícím ho k odškodnění zmocnitele za prohraný spor, nenavrhl-li za znalce osobu zmocnitelem mu označenou a neuvědomil-li ho zavčas o osobě ustanoveného znalce.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, Rv I 201/32.)

Adolf P. vedl spor s firmou A. o zaplacení za pokusy s odstraněním kamene z kotlů. Spor, v němž ho zastupoval Dr. F., Adolf P. prosoudil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Adolf P. na Dr. F-ovi náhrady škody, ježto prý žalovaný proti výslovnému žalobcovu příkazu, aby za znalce navrhl ing. J-a, navrhl ing. J-a jen za svědka a soudem pak byl určen jiný znalec. Dále spatřoval žalobce zavinění žalovaného v tom, že žalovaný, ač ho žalobce o to žádal, neoznámil mu jméno a adresu znalce ustanoveného soudem, takže ho žalobce nemohl o svém vynálezu osobně informovati. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: I kdyby bylo pravdou, že žalobce dal příkaz žalovanému, by za znalce navrhl určitého odborníka, t. j. ing. J-a, přece by nebylo lze z tohoto jediného důvodu uznati žalobní nárok za opodstatněný, poněvadž schází veškeren podklad pro to, že zavinění to bylo v příčinné souvislosti s tím, že žalobce spor prohrál a tím škodu na majetku utrpěl. Podle § 351 c. ř. s. má soud strany o osobě znalců jen slyšení, není však jejich návrhem vázán a ustanovuje znalce samostatně bez ohledu k návrhům stran, při čemž má jen přihlížeti ke znalcům, kteří jsou pro posudky žádaného způsobu veřejně zřízení. Žalovaný popírá, že ho žalobce žádal, by ho o osobě ustanoveného znalce včas uvědomil. Než, i kdyby tomu tak bylo, schází i tu příčinná souvislost mezi tvrzeným zaviněním žalovaného a domnělou škodou. Odvolatel míní, že škoda ze zanedbání toho povstala mu tím, že nemohl před slyšením znalce u soudu znalce podrobně informovati, což prý nijak není zakázáno, naopak prý soud ve většině případů to žádá. Odvolatel při tom zamlčuje, že, žádá-li soud, by se znalec před výslechem na místě informoval, má se tak státi s vědomím odpůrce, tak aby obě strany měly možnost znalce o svém stanovisku informovati, že však je vyloučeno, by soud připustil informování znalce jen jednou stranou bez souhlasu druhé strany. Ostatně byl žalobce výslechu znalce u soudu přítomen a měl možnost ještě při roku tom svým právním zástupcem žá-